Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

13. september 2016 *

»Voldgiftsbestemmelse — aftale om elforsyning CNT(2009) nr. 137 — Parlamentets betaling af de regionale afgifter, som sagsøgeren har betalt til hovedstadsregionen Bruxelles, beregnet på grundlag af den kapacitet, der blev stillet Parlamentet til rådighed — ingen kontraktforpligtelse — ingen forpligtelse på grundlag af bestemmelserne i gældende national ret«

I sag T-384/15,

EDF Luminus, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne D. Verhoeven og O. Vanden Berghe,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved L. Darie og P. Biström, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved F. Clotuche-Duvieusart og I. Martínez del Peral, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 272 TEUF med påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren 439 672,95 EUR, tillagt renter, svarende til størrelsen af de regionale afgifter, som sagsøgeren har betalt til hovedstadsregionen Bruxelles, beregnet på grundlag af den kapacitet, der blev stillet Parlamentet til rådighed,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Gervasoni (refererende dommer) og L. Madise,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Kendelse

Retlige rammer

Om EU-retten

1 I henhold til artikel 343 TEUF og 191 EA nyder Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab på medlemsstaternes område de for udførelsen af deres opgaver nødvendige privilegier og immuniteter på de betingelser, der er fastsat i protokollen af 8. april 1965 vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, som oprindeligt var bilagt traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De Europæiske Fællesskaber (EFT 1967, L 152, s. 13), og herefter i medfør af Lissabontraktaten EU-, EUF- og EKSF-traktaterne (herefter »protokollen«).

2 Protokollens artikel 3 bestemmer følgende:

»Unionen, dens aktiver, indtægter og øvrige ejendom er fritaget for alle direkte skatter.

Medlemsstaternes regeringer skal, hver gang det er muligt, træffe egnede forholdsregler med henblik på eftergivelse eller tilbagebetaling af indirekte skatter og afgifter, der indgår i prisen for fast ejendom eller løsøre, når Unionen til tjenestebrug foretager større indkøb, hvis pris omfatter skatter og afgifter af denne art. Anvendelsen af disse bestemmelser må dog ikke fordreje konkurrencevilkårene inden for Unionen.

Der indrømmes ingen fritagelse for afgifter, skatter og gebyrer, som blot udgør betaling for almennyttige offentlige ydelser.«

Belgisk ret

3 I sin oprindelige affattelse fastsatte artikel 26 i hovedstadsregionen Bruxelles' (Belgien) bekendtgørelse af 19. juli 2001 om organiseringen af elmarkedet i hovedstadsregionen Bruxelles (*Moniteur belge* af 17.11.2001, s. 39135, herefter »elektricitetsbekendtgørelsen«) følgende:

»Stk. 1 En tilladelse til levering af elektricitet, som er udstedt i henhold til artikel 21, indebærer, at den fysiske eller juridiske person, som er indehaver af tilladelsen, herefter »den afgiftspligtige«, opkræves en månedlig afgift.

[…]

Stk. 3 Afgiften beregnes på grundlag af den kapacitet, som stilles til rådighed for de relevante slutbrugere via net, stikledninger og direkte linjer på 70 kV og derunder på forbrugssteder i hovedstadsregionen Bruxelles. For højspændingskunder er den kapacitet, der stilles til rådighed, tilslutningskapaciteten. Tilslutningskapaciteten svarer til den højeste kapacitet angivet i kVa, der stilles til rådighed i henhold til tilslutningsaftalen. Såfremt der ikke er angivet nogen højeste kapacitet i tilslutningsaftalen eller i tilfælde af, at den anvendte kapacitet er større end den højeste kapacitet, der er stillet til rådighed i henhold til tilslutningsaftalen, svarer tilslutningskapaciteten til den højeste kapacitet angivet i kVa, der er anvendt i løbet af de seneste 36 måneder, multipliceret med en faktor på 1,2.

[…]

Stk. 4 Den månedlige afgift fastsættes til 0,67 EUR pr. kVa for højspænding.

[…]

Beløbet tilpasses årligt forbrugerprisindekset for kongeriget. […]

Stk. 5 Regeringen fastsætter gennemførelsesforanstaltningerne for nærværende artikel. Den kan bl.a. pålægge distributionsnetoperatøren, operatøren af det regionale transportnet og brugerne af direkte linjer at fremkomme med oplysninger til brug for skatteopkrævningen.

Regeringen kan pålægge distributionsnetoperatøren at anmode de afgiftspligtige om at erlægge afgiften. Anmodningen skal bl.a. omfatte en angivelse af skatteåret, beregningsgrundlaget, taksten, betalingens forfaldsdato og betalingsmåden. Anmodningen eller en manglende anmodning berører imidlertid i intet tilfælde afgiften eller de afgiftspligtiges forpligtelser.

Stk. 6 Afgiften opkræves og inddrives i henhold til bestemmelserne i kapitel VI i bekendtgørelse af 23. juli 1992 om regional beskatning af brugere af ejendomme og indehavere af rettigheder vedrørende bestemte faste ejendomme. Afgiftens betalingsfrist fastsættes imidlertid i henhold til denne artikels stk. 3.

[…]«

Tvistens baggrund

4 Europa-Parlamentet indgik den 10. juli 2009 referenceaftale CNT(2009) nr. 137 (herefter »aftalen«), som vedrører sagsøgerens, EDF Luminus, levering af elektricitet til Parlamentets bygninger i Bruxellesregionen. Aftalen trådte i kraft den dag, sagsøgeren rent faktisk leverede elektricitet, og skulle gælde for en periode på to år. Aftalen blev forlænget med et år, dvs. til den 31. juli 2012, ved et tillæg underskrevet den 15. juli 2011.

5 Ved skrivelse af 13. maj 2011 meddelte sagsøgeren Parlamentet, at selskabet herefter var forpligtet til at opkræve den afgift for elektricitetsforsyning, der er fastsat i elektricitetsbekendtgørelsens artikel 26 (herefter »afgiften«), og at selskabet endvidere opkrævede betaling heraf med tilbagevirkende kraft, fra aftalen trådte i kraft. Sagsøgeren havde indtil da ikke faktureret Parlamentet for denne afgift, som selskabet havde betalt til hovedstadsregionen Bruxelles siden 2009.

6 Da Parlamentet afviste at efterkomme dette krav, sendte sagsøgeren det systematisk to typer fakturaer – en, der alene vedrørte afgiften, og en anden, der vedrørte de forhold ved elektricitetsforsyningen, som ikke var bestridt. Parlamentet betalte den anden type, mens det nægtede at betale den første type.

7 Efter endnu et krav om betaling af afgiften og endnu en afvisning af dette krav har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

8 Sagsøgeren anlagde ligeledes sag ved Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (den fransksprogede ret i første instans i Bruxelles, Belgien) med påstand om, at hovedstadsregionen Bruxelles tilpligtes at tilbagebetale den afgift, som sagsøgeren havde betalt.

9 Endvidere anlagde Europa-Kommissionen den 4. april 2014 et traktatbrudssøgsmål mod Kongeriget Belgien i henhold til artikel 258 TEUF. Ved dom af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4), fastslog Domstolen, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til protokollens artikel 3, stk. 2, idet det ikke har indrømmet EU-institutionerne en fritagelse fra de afgifter, der er omhandlet i elektricitetsbekendtgørelsens artikel 26, og ved at modsætte sig tilbagebetalingen af disse afgifter, som hovedstadsregionen Bruxelles har opkrævet.

Parternes påstande og retsforhandlingerne

10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Parlamentet tilpligtes at betale selskabet 439 672,95 EUR.

— Parlamentet tilpligtes at betale selskabet de i kontrakten fastsatte renter regnet fra fakturaernes forfaldsdato.

— Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at sagen er blevet uden genstand som følge af dommen af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4).

— Subsidiært frifindes Parlamentet.

— Det fastslås, at det påhviler hovedstadsregionen Bruxelles at tilbagebetale sagsøgeren det krævede beløb.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Sagsøgeren har anført, at selskabet har anlagt sagen, »idet [det] ikke kunne opnå tilbagebetaling [af afgiften] fra hovedstadsregionen Bruxelles som led i en sag anlagt for Tribunal de première instance francophone de Bruxelles [(den fransksprogede ret i første instans i Bruxelles, Belgien)]«.

13 Kommissionen har anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Parlamentet. Ved kendelse af 16. februar 2016, afsagt af formanden for Rettens Anden Afdeling, fik Kommissionen tilladelse til at intervenere i nærværende sag til støtte for Parlamentets påstande.

14 I henhold til artikel 69, litra c), i Rettens procesreglement besluttede formanden for Rettens Anden Afdeling at udsætte sagen indtil den endelige afgørelse af sag C-163/14, Kommissionen mod Belgien. Sagsbehandlingen blev genoptaget den 14. januar 2016, da dommen i denne sag blev afsagt.

15 Parlamentet har indgivet svarskrift til Rettens Justitskontor den 22. marts 2016. Parlamentet har i svarskriftet bl.a. påberåbt sig dommen af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4).

16 Retten har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse opfordret sagsøgeren og Kommissionen til at fremsætte bemærkninger til de konsekvenser, der bør udledes af nævnte dom, for nærværende sag. De har fremsat deres bemærkninger inden for den fastsatte frist.

Retlige bemærkninger

17 I henhold til procesreglementets artikel 126 kan Retten, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises eller er åbenbart ugrundet, på forslag fra den refererende dommer til enhver tid beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.

18 I det foreliggende tilfælde finder Retten, at sagsakterne giver tilstrækkeligt grundlag for, at den kan træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

19 Først undersøges Parlamentets påstand om, at Retten fastslår, at det er ufornødent at træffe afgørelse.

Anmodningen om, at det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse

20 Parlamentet har på grundlag af dom af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4), nedlagt påstand om, at det er ufornødent at træffe afgørelse. Parlamentet har gjort gældende, at den afgift, som hovedstadsregionen Bruxelles med urette har opkrævet, i medfør af denne dom nødvendigvis skal tilbagebetales til sagsøgeren, hvorfor der ikke længere er grundlag for, at selskabet opkræver Parlamentet betaling af beløb, der svarer til denne afgift.

21 Det skal her bemærkes, at sagsøgeren som led i nærværende sag, der er anlagt i henhold til en aftale, som denne har indgået med Parlamentet, har nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale selskabet dels et beløb, som svarer til den afgift, selskabet har betalt til hovedstadsregionen Bruxelles, og som er beregnet på grundlag af den kapacitet, der er stillet til rådighed for Parlamentet i medfør af aftalen, dels de i kontrakten fastsatte renter af dette beløb.

22 Selv om det forudsættes, at tilbagebetalingen til sagsøgeren fra hovedstadsregionen Bruxelles – som hverken er part i denne sag eller i aftalen – af de beløb, som sagsøgeren har gjort krav på, kan give mulighed for at konkludere, at selskabets søgsmålsinteresse er forsvundet som led i nærværende sag, skal det under alle omstændigheder bemærkes, at Parlamentet og Kommissionen hverken har godtgjort eller gjort gældende, at tilbagebetalingen af de krævede beløb, herunder de i kontrakten fastsatte renter, er blevet gennemført, eller at sagsøgeren i denne forbindelse har en fordring i forhold til hovedstadsregionen Bruxelles. En sådan fordring kunne f.eks. følge af en dom afsagt af Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (den fransksprogede ret i første instans i Bruxelles, Belgien) med afgørelse af det søgsmål, som sagsøgeren har anlagt for denne ret (jf. præmis 8 ovenfor). Sagsøgeren har indledningsvis, i sine bemærkninger fremsat den 10. maj 2016 som svar på den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er nævnt ovenfor i præmis 16, gjort gældende, at hovedstadsregionen Bruxelles på dette tidspunkt »nægte[de] at tilbagebetale [selskabet] den omtvistede, betalte afgift på trods af den afsagte dom [i sag] C-163/14«.

23 Det skal for fuldstændighedens skyld bemærkes, at selv om Domstolen ved dom af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4), fastslog, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til protokollens artikel 3, stk. 2, idet det ikke har indrømmet EU-institutionerne en fritagelse fra de afgifter, der er omhandlet i elektricitetsbekendtgørelsens artikel 26, og ved at modsætte sig tilbagebetalingen af de afgifter, som hovedstadsregionen Bruxelles har opkrævet, er elektricitetsbekendtgørelsen blevet opretholdt med den ordlyd, som er anført ovenfor, således at Kongeriget Belgien ikke har gennemført denne dom. Parlamentet har ikke fremlagt oplysninger, der giver mulighed for at konkludere, at gældende ret på nuværende tidspunkt er blevet ændret.

24 Det følger af det ovenstående, at nærværende søgsmål ikke har mistet sin genstand, idet sagsøgerens søgsmålsinteresse ikke er forsvundet, hvorfor Parlamentets påstand om, at det er blevet ufornødent at træffe afgørelse i sagen, skal forkastes.

Om søgsmålet er begrundet

25 Sagsøgeren har til støtte for sine påstande, der er nedlagt i henhold til artikel 272 TEUF, fremsat tre anbringender, hvor det første vedrører Parlamentets tilsidesættelse af sine kontraktretlige forpligtelser, det andet vedrører en tilsidesættelse af elektricitetsbekendtgørelsens artikel 26, og det tredje vedrører en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

Det første anbringende

26 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet i medfør af aftalen kan kræve, at Parlamentet betaler afgiften.

27 Det skal først bemærkes, at aftalen ikke foreskriver, at Parlamentet skal faktureres for afgiften. Der henvises navnlig ikke til afgiften i aftalens bilag 2, som omtaler metoden til beregning af prisen for elektricitetsforsyningen.

28 Det følger endvidere af aftalens punkt 3.2, under artikel 3, at »[p]riserne fastsættes under hensyn til den omstændighed, at EU-institutionerne er fritaget for told, indirekte skatter og salgsafgifter, navnlig merværdiafgiften (moms)«.

29 Det præciseres endvidere i aftalens punkt 3.2, at »afgifter, gebyrer og andre regionale og føderale afgifter ikke kan faktureres«.

30 Det kan således konkluderes, at aftalen ikke indeholder en forpligtelse, der pålægger Parlamentet at betale sagsøgeren den afgift, som er beregnet på grundlag af den kapacitet, der er stillet Parlamentet til rådighed i medfør af aftalen.

31 Det skal tilføjes, at det følger af aftalens artikel 19, at aftalen er »underlagt belgisk ret og skal anvendes og fortolkes i overensstemmelse med denne ret, såfremt [EU-]retten, herunder finansforordningen, ikke regulerer spørgsmålet«. Følgelig skal aftalens ordlyd først og fremmest fortolkes i lyset af EU-retten.

32 Ved dom af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4, præmis 39), fandt Domstolen, at afgiften skulle anses for at være en indirekte skat som omhandlet i protokollens artikel 3, stk. 2.

33 Således skal henvisningen i aftalen, og navnlig i dens punkt 3.2, til »indirekte skatter« forstås som omfattende afgiften. Dette bekræfter, at aftaleparterne ville fritage Parlamentet for betaling heraf.

34 Det skal tilføjes, at tillægget til aftalen, der blev underskrevet den 15. juli 2011, på ingen måde påvirker parternes forpligtelser hvad angår betalingen af afgiften.

35 Den konklusion, som Retten er nået til ovenfor i præmis 34, kan ikke drages i tvivl af de argumenter, som sagsøgeren i øvrigt har gjort gældende.

36 For det første giver den omstændighed, at aftalen under artikel 8 med titlen »Skattemæssige bestemmelser« fastsætter, at »kontrahenterne er eneansvarlige for at overholde de i forhold til dem gældende skattemæssige bestemmelser«, ikke mulighed for at konkludere, at der foreligger en forpligtelse for Parlamentet til at betale afgiften til sin medkontrahent, dvs. sagsøgeren.

37 For det andet giver den i andet afsnit i bilag 2 til aftalen indeholdte henvisning til en prisforhøjelse forbundet med »forsyningen« – henset til aftalens generelle opbygning, og navnlig det i ovennævnte punkt 3.2 fastsatte ikke mulighed for at konkludere, at der foreligger en forpligtelse for Parlamentet til at betale afgiften til sin medkontrahent, dvs. sagsøgeren.

38 Det følger af det ovenstående, at det første anbringende skal forkastes som åbenbart ugrundet.

Det andet anbringende

39 Sagsøgeren har gjort gældende, at Parlamentet er forpligtet til at betale selskabet afgiften i medfør af bestemmelserne i elektricitetsbekendtgørelsens artikel 26.

40 Det skal fastslås, at elektricitetsbekendtgørelsen, selv om den fastsætter de skattemæssige forpligtelser for elektricitetsleverandører i forhold til en national myndighed, hovedstadsregionen Bruxelles, ikke fastsætter, at der for slutbrugeren foreligger en forpligtelse til at betale afgiften til den pågældendes elektricitetsleverandør. Sagsøgeren kan således ikke gøre gældende, at Parlamentet har tilsidesat en sådan forpligtelse.

41 Det skal bemærkes, at denne konklusion ikke er i strid med konklusionen om, at afgiftsordningen vedrørende denne afgift er udtænkt og fastsat med det formål at blive overvæltet på den endelige forbruger (dom af 14.1.2016, Kommissionen mod Belgien, C-163/14, EU:C:2016:4, præmis 48). Der skal nemlig sondres mellem dels en afgiftsordnings formål, dels eksistensen af en bindende forpligtelse som følge af denne ordning, hvis tilsidesættelse kunne medføre et kontraktretligt ansvar, eller ansvar uden for kontrakt, for den endelige forbruger i forhold til sin elektricitetsleverandør. Når der ikke foreligger en sådan bindende forpligtelse, afhænger overvæltningen af afgiften på den endelige forbruger alene af de kontraktretlige forhold, der er aftalt mellem leverandøren og den endelige forbruger.

42 Selv om det forudsættes, at elektricitetsbekendtgørelsen kan fortolkes således, at den pålægger den endelige forbruger at betale sin elektricitetsleverandør afgiften beregnet på grundlag af den kapacitet, han har fået stillet til rådighed, skal dette anbringende alligevel forkastes.

43 Den omstændighed, at elektricitetsbekendtgørelsen ikke bestemmer, at EU-institutionerne er fritaget for afgiften, har nemlig foranlediget Domstolen til ved dom af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4), at fastslå, at Kongeriget Belgien havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til protokollens artikel 3, stk. 2.

44 I henhold til aftalens artikel 19 tilkommer det Retten i sin egenskab af den retsinstans, der skal træffe afgørelse om aftalen, at anvende national ret, som en national retsinstans ville gøre det.

45 Følgelig pålægger den retskraft, der knytter sig til dom af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4), Retten ikke at anvende elektricitetsbekendtgørelsen med henblik på at forpligte en EU-institution til at betale afgiften (jf. analogt, hvad angår forpligtelser der påhviler de nationale myndigheder, dom af 13.7.1972, Kommissionen mod Italien, 48/71, EU:C:1972:65, præmis 7).

46 Selv om det forudsættes, at sagsøgeren med dette anbringende tilsigtede at foreholde Parlamentet et ansvar uden for kontraktforhold, kan en sådan argumentation ikke påberåbes som led i et søgsmål i henhold til artikel 272 TEUF. Under alle omstændigheder giver betragtningerne ovenfor mulighed for at forkaste anbringendet, for så vidt som det er fremsat med dette formål.

47 Endvidere kan den konklusion, som Retten er nået til ovenfor i præmis 40, ikke drages i tvivl af den omstændighed, at sagsøgeren er forpligtet til at betale afgiften. En sådan omstændighed har nemlig ingen betydning for fortolkningen af bestemmelserne i elektricitetsbekendtgørelsen.

48 Det kan i den forbindelse bemærkes, at det tilkommer sagsøgeren, såfremt han finder sig berettiget hertil, at anmode den nationale ret, for hvilken han har anlagt sag, at tage stilling til, om den fritagelse, som Kongeriget Belgien er forpligtet til at indrømme EU-institutionerne, indebærer, at elektricitetsleverandørerne selv er fritaget for en sådan afgift, når kunden er en EU-institution.

49 Endelig kan konklusionen ovenfor i præmis 40 ikke drages i tvivl ved den omstændighed, at Parlamentet og andre EU-institutioner har accepteret at betale afgiften til andre elektricitetsleverandører. En sådan omstændighed, der vil blive undersøgt som led i det tredje anbringende, har nemlig ingen betydning for fortolkningen af bestemmelserne i elektricitetsbekendtgørelsen.

50 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende skal forkastes som åbenbart ubegrundet.

Det tredje anbringende

51 Sagsøgeren har gjort gældende, at Parlamentet med urette har nægtet at betale selskabet afgiften, skønt EU-institutionerne har betalt denne til Electrabel, som er en anden elektricitetsleverandør. Parlamentet har herved tilsidesat ligebehandlingsprincippet.

52 Det skal fremhæves, at dette anbringende, som ikke vedrører Parlamentets tilsidesættelse af sine kontraktretlige forpligtelser eller af den for aftalen gældende ret, i nærværende sag ikke med føje kan gøres gældende (jf. i denne retning dom af 16.3.2016, Hydrex mod Kommissionen, T-45/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:151, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

53 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at princippet om forbud mod forskelsbehandling og ligebehandlingsprincippet, som er et grundlæggende retsprincip, forbyder, at ensartede forhold behandles forskelligt, eller at forskellige forhold behandles ensartet, medmindre det er objektivt begrundet (jf. i denne retning dom af 8.10.1986, Christ-Clemen m.fl. mod Kommissionen, 91/85, EU:C:1986:373, præmis 19; jf. ligeledes dom af 8.1.2003, Hirsch m.fl. mod ECB, T-94/01, T-152/01 og T-286/01, EU:T:2003:3, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

54 I nærværende sag skal sagsøgeren bl.a. fremlægge de forhold, der giver mulighed for at konstatere, at selskabets og Electrabels situationer er ensartede.

55 Det fremgår i denne forbindelse af generaladvokat Cruz Villalóns forslag til afgørelse Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2015:441, punkt 19 og 24), at det i den aftale, der var indgået med Electrabel, var bestemt, at EU-institutionerne skulle betale afgiften. Sagsøgeren, som i sin stævning desuden har bestridt visse punkter i dette forslag til afgørelse, har ikke fremlagt nogen oplysning, der kan rejse tvivl om en sådan omstændighed.

56 Som nævnt ovenfor (jf. præmis 30 ovenfor) bestemmes det ikke i aftalen, der er indgået mellem sagsøgeren og Parlamentet, at den sidstnævnte betaler afgiften.

57 Sagsøgeren og Electrabel befandt sig således ikke i ensartede situationer, eftersom den aftale, som sagsøgeren havde underskrevet, ikke bestemte, at Parlamentet skulle betale afgiften.

58 Den omstændighed, at sagsøgeren har anmodet Parlamentet om at betale afgiften, er i denne sammenhæng uden betydning.

59 Det skal for fuldstændighedens skyld bemærkes, at overholdelse af ligebehandlingsprincippet må ses i sammenhæng med overholdelsen af lighedsprincippet, hvorefter ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre (dom af 4.7.1985, Williams mod Revisionsretten, 134/84, EU:C:1985:297, præmis 14). Eftersom det krav om afgiftsbetaling, der var pålagt EU-institutionerne, var i strid med EU-retten, som det fremgår af dom af 14. januar 2016, Kommissionen mod Belgien (C-163/14, EU:C:2016:4), kan det foreliggende anbringende ikke tiltrædes.

60 Det følger af det ovenstående, at det tredje anbringende skal forkastes som åbenbart ugrundet. Følgelig må alle sagsøgerens påstande forkastes.

Om Parlamentets påstande med henblik på at opnå en anerkendelsesdom

61 Parlamentet har nedlagt påstand om, at Retten fastslår, at »det påhviler hovedstadsregionen Bruxelles at tilbagebetale sagsøgeren det påståede beløb«.

62 Det fremgår af fast retspraksis, at da Retten i henhold til artikel 256, stk. 1, TEUF og artikel 272 TEUF er kompetent til at behandle en sag, der er anlagt i henhold til en voldgiftsbestemmelse, følger heraf nødvendigvis, at den også er kompetent til at behandle et modkrav fremsat i forbindelse med samme søgsmål, såfremt kravet udspringer af kontrakten eller af det faktum, som hovedkravet er baseret på, eller det har en direkte tilknytning til de forpligtelser, der følger af hovedkravet (jf. dom af 16.7.2014, Isotis mod Kommissionen, T-59/11, EU:T:2014:679, præmis 265 og den deri nævnte retspraksis).

63 I nærværende sag har den påstand, som Parlamentet har nedlagt, imidlertid ingen tilknytning til aftalen, eftersom den ikke vedrører gensidigt bebyrdende forpligtelser mellem aftaleparterne, som følger heraf, men derimod de forpligtelser, som hovedstadsregionen Bruxelles, der hverken er part i aftalen eller i tvisten, har i forhold til sagsøgeren.

64 Retten er således på grundlag af dette søgsmål, der er anlagt på grundlag af en voldgiftsklausul, ikke kompetent til at påkende Parlamentets påstande.

65 Den ovenstående konklusion gælder af de samme årsager, også hvis det lægges til grund, at voldgiftsklausulen, der fremgår af aftalens artikel 20, i betragtning af sin ordlyd – hvorefter »[e]nhver tvist mellem [...]Parlamentet og kontrahenten vedrørende denne aftale, som ikke har kunnet afgøres ved forlig, forelægges De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i medfør af EF-traktatens artikel 255, stk. 1« – kunne give Retten eller Domstolen kompetence til at behandle et anerkendelsessøgsmål i en tvist mellem Parlamentet og sagsøgeren vedrørende aftalens gyldighed, anvendelse eller fortolkning (jf. i denne retning dom af 26.2.2015, Planet mod Kommissionen, C-564/13 P, EU:C:2015:124, præmis 26).

66 Det følger af det ovenstående, at søgsmålet skal forkastes som åbenbart retligt ubegrundet, og at Parlamentets påstande med henblik på at opnå en anerkendelsesdom også skal afvises, idet det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at påkende dem, uden at det er nødvendigt at fortsætte behandlingen af sagen.

Sagens omkostninger

67 I medfør af procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

68 Da sagsøgeren i det væsentlige har tabt sagen, bør det pålægges dette selskab at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Parlamentets påstand herom.

69 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer de institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

70 Kommissionen bærer således sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Europa-Parlamentet frifindes.

2) Parlamentets påstande med henblik på at opnå en anerkendelsesdom afvises.

3) EDF Luminus bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Parlamentet.

4) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 13. september 2016.

E. Coulon
Justitssekretær

M.E. Martins Ribeiro
Afdelingsformand